HARRY POTTER
și
piatra filosofală

J.K. ROWLING

ILUSTRAȚII DE JIM KAY

ARTHUR

Food
Diddums
Day!
for Breakfast
GRUNNINGS DRILLS
NOVEMBER
"Boring is our Business"
"DRILLS & SPILLS"

CAPITOLUL I

Băiatul care a scăpat cu viață

Domnul și doamna Dursley, din Aleea Privet numărul patru, erau mândri să poată spune că ei, slavă Domnului, sunt absolut normali. Erau ultimii oameni de pe lume din partea cărora te-ai fi așteptat să aibă de-a face cu lucruri neobișnuite sau misterioase, pentru că ei pur și simplu nu credeau în genul ăsta de prostii.

Domnul Dursley era directorul fabricii Grunnings, unde se făceau bormașini. Era un bărbat corpolent și cam fără gât, deși se putea mândri cu ditamai mustața. Doamna Dursley era blondă, subțirică și dotată cu un gât aproape dublu ca lungime față de normele obișnuite, ceea ce îi era de mare ajutor, întrucât își petrecea o bună parte din timp ițindu-se peste garduri, ca să tragă cu ochiul în curtea vecinilor. Familia Dursley avea un băiețel pe nume Dudley și, credeau ei, nicăieri pe lume nu se pomenise copil mai drăgălaș.

Aveau tot ce-și puteau dori, dar mai aveau și un secret, iar teama lor cea mai mare era că, într-o bună zi, secretul acela avea să fie dat în vileag. N-ar fi suportat ca cineva să afle despre familia Potter. Doamna Potter era sora doamnei Dursley, dar cele două nu se văzuseră de ani și ani. De fapt, doamna Dursley se purta de parcă nici nu ar fi avut o soră, pentru că sora aceea și neisprăvitul ei de bărbat se deosebeau de distinsa familie Dursley ca ziua de noapte. Soții Dursley se cutremurau gândindu-se ce-ar fi putut spune vecinii dacă familia Potter și-ar fi făcut apariția pe strada lor. Știau că soții Potter au și ei un băiețel, dar nici măcar nu-l văzuseră vreodată. Băiețelul acela era un motiv în plus pentru a ține familia Potter la

distanță. Nu și-ar fi dorit ca Dudley al lor să aibă de-a face cu un asemenea copil.

Când domnul și doamna Dursley s-au trezit în mohorâta zi de marți în care începe povestea noastră, cerul acoperit de nori cenușii nu dădea niciun semn că, în curând, în toată țara aveau să se întâmple lucruri neobișnuite și misterioase. Domnul Dursley fredona absent în timp ce-și alegea cea mai monotonă cravată ca să meargă la serviciu, iar doamna Dursley bârfea-ntr-o veselie, luptându-se să-l vâre în scaunul înalt, cu măsuță, pe micuțul lor Dudley, care urla și se zbătea din răsputeri.

Nu observă niciunul bufnița mare și arămie care trecu bătând din aripi prin dreptul ferestrei.

La ora opt și treizeci de minute, domnul Dursley își înhăță servieta, își sărută mecanic soția pe obraz și încercă să-i dea lui Dudley un pupic de rămas-bun, însă fără succes, pentru că junele Dudley tocmai avea o criză de personalitate și era ocupat să împroaște pereții cu cerealele din castron.

— Lighioană mică, pufni jovial domnul Dursley, ieșind pe ușă.

Se urcă în mașină și ieși cu spatele de pe alee.

De-abia la colțul străzii observă primul semn că s-ar petrece lucruri ciudate — o pisică tărcată consulta o hartă. Preț de o secundă, domnul Dursley nu se dumiri ce văzuse. Apoi întoarse brusc capul să se mai uite o dată. La colțul Aleii Privet stătea

într-adevăr o mâță tărcată, dar de hartă, nici urmă. Oare ce-o fi fost în capul lui? O iluzie optică, fără îndoială. Domnul Dursley clipi și rămase uitându-se fix la pisică. Mâța îi întoarse privirea. După ce domnul Dursley dădu colțul și se angajă pe șosea, urmări pisica în oglinda retrovizoare. O surprinse citind plăcuța pe care scria „Aleea Privet" – adică *uitându-se* la plăcuță. Pisicile nu citesc nici hărți, nici plăcuțe cu numele străzilor. Domnul Dursley se smulse din buimăceală și-și alungă din minte pisica. Pe drum nu se mai gândi la nimic altceva decât la comanda substanțială de bormașini pe care spera să o obțină chiar în ziua aceea.

Dar, la intrarea în oraș, o altă imagine îi alungă cu totul bormașinile din minte. Cum stătea el blocat în trafic, ca în fiecare dimineață, nu putu să nu observe că în zonă circula o mulțime de oameni îmbrăcați ciudat. Purtau toți mantii lungi până-n pământ. Domnul Dursley nu-i putea suferi pe cei care se îmbrăcau aiurea – te îngrozeai ce haine își puteau pune tinerii pe ei! O fi fost și asta vreo prostie la modă. Bătea nervos darabana cu degetele pe volan, când, nu departe de el, dădu cu ochii de o adunătură de smuciți din ăia cu mantii. Șopăcăiau animat între ei. Domnul Dursley văzu roșu înaintea ochilor când își dădu seama că doi dintre ei nici măcar nu mai erau tineri. Ba un bărbat din ceată era chiar mai bătrâior decât el și se împopoțonase cu o mantie verde-smarald. Ce tupeu! Dar ia stai, își luă seama domnul Dursley, probabil nu-i decât vreo prostie de acțiune caritabilă – precis că indivizii fac o colectă pentru cine știe ce cauză… da, asta trebuie să fie. Circulația se reluă și, câteva minute mai târziu, domnul Dursley ajunse în parcarea firmei Grunnings, preocupat din nou de bormașini.

În biroul lui de la etajul 9, domnul Dursley stătea totdeauna cu spatele la fereastră. Dacă în acea dimineață ar fi stat cu fața, i-ar fi fost foarte greu să se concentreze asupra bormașinilor. Dar din poziția aceea nu vedea bufnițele trecând în zbor prin dreptul geamului său în plină zi, deși trecătorii de pe stradă le vedeau foarte bine și arătau spre ele cu degetul pe când se holbau cu gura căscată cum zburau în viteză pe deasupra lor, una câte una. Cei mai mulți nu văzuseră în viața lor o bufniță, nici măcar noaptea. Domnul Dursley, în schimb, a avut parte de o dimineață absolut normală, netulburată de bufnițe. A reușit să țipe la cinci persoane. A dat mai multe telefoane importante, prilej cu care a mai țipat puțin. A fost într-o dispoziție excelentă până la prânz, când s-a gândit să se mai dezmorțească puțin, mergând până la brutăria de peste drum să-și cumpere o brioșă.

Uitase cu totul de ciudații cu mantii lungi, când tocmai se nimeri să dea din nou nas în nas cu unii, chiar în dreptul brutăriei. Se încruntă la ei din mers. Nu-și dădea seama de ce, dar îl scoteau din sărite. Și ăștia șușoteau animat, și unde mai pui că niciunul nu părea să aibă vreo cutie pentru colectă. De-abia la ieșirea din brutărie, trecând pe lângă ei cu punga în care se afla ditamai gogoașa, prinse câteva frânturi din conversația lor.

— Familia Potter, exact, așa am auzit și eu…

— Da, băiatul lor, Harry…

Domnul Dursley se opri ca trăsnit. Se simți copleșit de teamă. Dădu să le spună ceva, dar își luă seama. Trecu strada în fugă, urcă glonț în birou, se răsti la secretară să nu-l deranjeze, înșfăcă telefonul și aproape formase numărul de-acasă, când se răzgândi. Puse receptorul la loc și își mângâie gânditor mustața – se comporta prostește. Potter nu era un nume atât de neobișnuit. Precis că multă lume cu numele ăsta avea un băiat pe care-l chema Harry. Dacă se gândea bine, nici măcar nu era sigur că nepotul lui se numea Harry. Nu-l văzuse în viața lui. Se putea foarte bine să-l cheme Harvey. Sau Harold. N-avea niciun rost s-o alarmeze pe doamna Dursley. Orice referire la sora ei o tulbura peste măsură. Și o înțelegea perfect – păi, să fi avut el o asemenea soră… Dar nici cu mantiile alea nu era a bună…

În după-amiaza aceea îi fu mult mai greu să se concentreze asupra bormașinilor, iar la ora cinci, când ieși din clădire, de îngândurat ce era, se ciocni de un bătrânel chiar în fața ușii.

— Îmi pare rău, icni domnul Dursley, cât pe ce să-l trântească la pământ.

Îi trebuiră câteva clipe să-și dea seama că omulețul purta o mantie violet și nu părea câtuși de puțin deranjat de coliziune. Ba dimpotrivă. Pe chip îi înflorise un zâmbet larg. Spuse, cu un glas pițigăiat, atrăgând privirile trecătorilor:

— N-are de ce să vă pară rău, domnul meu. Într-o zi ca aceasta, nimic nu mă poate supăra. Bucurați-vă, căci am scăpat, în sfârșit, de Știm-Noi-Cine. Chiar și un Mageamiu ca dumneavoastră s-ar cuveni să se bucure într-o astfel de zi preafericită!

Bătrânul își petrecu brațul pe după mijlocul domnului Dursley, îl strânse scurt și își văzu de drum.

Domnul Dursley rămase pironit locului. Tocmai îl îmbrățișase un necunoscut, care-l făcuse, parcă, Mageamiu, ce-o mai fi însemnând și asta. Se simțea cu totul răvășit. Urcă grăbit în mașină și porni către casă, sperând din toată inima că totul se petrecuse doar în imaginația lui, lucru pe care nu și-l mai dorise niciodată până atunci, deoarece nu tolera imaginația.

Primul lucru pe care-l văzu intrând cu mașina în parcarea de la numărul patru – și

asta nu avu deloc darul să-l însenineze – fu pisica tărcată pe care o întâlnise de dimineață. De data asta stătea pe zidul grădinii. Era sigur că e aceeași pisică, din cauza semnelor din jurul ochilor.

— Zât! se răsti la ea domnul Dursley.

Pisica nici nu se clinti, aruncându-i doar o privire severă. Era acesta un comportament de pisică normală? se întrebă domnul Dursley. Străduindu-se din răsputeri să-și mai vină în fire, descuie ușa și intră în casă. Era în continuare hotărât să nu-i pomenească soției lui niciun cuvânt despre ciudățeniile de peste zi.

Doamna Dursley se bucurase de o zi cât se poate de normală. La cină îi povesti soțului despre necazurile pe care doamna din vecini le avea cu fiicele ei și despre noul cuvânt pe care îl învățase Dudley (*nuvreau!*). Domnul Dursley se străduia să se poarte normal. După ce-l culcară pe Dudley, se duseră în salon să prindă ultima ediție a știrilor de seară.

„Ornitologi din toate colțurile țării ne-au comunicat că bufnițele noastre au avut astăzi un comportament cu totul ieșit din comun. Deși bufnițele vânează de obicei noaptea și ziua nu se arată aproape niciodată, din zorii acestei zile au fost semnalate sute de astfel de păsări, zburând în toate direcțiile. Experții nu reușesc să explice de ce bufnițele și-au schimbat brusc modul de viață."

Prezentatorul își îngădui un zâmbet complice. „Un adevărat mister. Și acum, va prelua legătura Jim McGuffin, cu informațiile despre vreme. Ce zici, Jim, o să mai plouă cu bufnițe și la noapte?"

„Nu știu, Ted", răspunse prezentatorul meteo, „dar nu numai bufnițele au avut astăzi un comportament ciudat. Din Kent până-n Yorkshire și Dundee, telespectatorii ne-au telefonat să ne spună că, în loc de ploaia promisă ieri, noaptea trecută au avut parte de averse de stele căzătoare! Poate că s-au declanșat mai devreme artificiile pregătite pentru noaptea lui Guy Fawkes și sărbătoarea tradițională a focurilor de tabără. Mai aveți răbdare până săptămâna viitoare, fraților! Dar vă pot promite o noapte cu precipitații."

Domnul Dursley rămase înmărmurit pe fotoliu. Stele căzătoare pe tot cuprinsul țării?

CAPITOLUL IV

Păstrătorul Cheilor

BUM. O nouă bătaie în ușă. Dudley se trezi zvâcnind din tot trupul.

— Unde trage cu tunul? întrebă el prostește.

În spatele lor se auzi o bufnitură și unchiul Vernon dădu buzna în cameră, înarmat cu o pușcă – acum știau ce fusese în pachetul lung și subțire pe care îl adusese la mașină.

— Cine-i acolo? strigă el. Te previn… sunt înarmat!

Urmă o pauză. Apoi:

TROSC!

Ușa fu izbită cu o asemenea forță, încât sări din balamale și căzu la podea cu un zgomot asurzitor.

Un uriaș stătea în cadrul ușii. Fața îi era ascunsă aproape în întregime de o coamă deasă de păr și o barbă încâlcită, care se revărsa în toate părțile. Dar îi puteai distinge ochii, sclipind ca niște gândaci negri sub toată acea claie de păr.

Uriașul pătrunse anevoie în colibă, cocoșându-se ca să nu-i iasă creștetul prin tavan. Se aplecă, culese ușa de pe jos și o potrivi la

loc în canat. Zgomotul furtunii de afară se mai potoli un pic. Se întoarse și-i cuprinse pe toți cu privirea.

— S-ar putea cumva o ceașcă de ceai, mă rog frumos? N-a fost un drum ușor…

Înaintă câțiva pași spre canapeaua pe care Dudley stătea încremenit de groază.

— Fă loc, gogoașă umflată, îi spuse străinul.

Dudley începu să schelălăie și dădu fuga să se ascundă după fustele maică-sii, care se făcuse ghem, îngrozită, în spatele unchiului Vernon.

— Ia uite-l și pe Harry al nostru! făcu uriașul.

Harry ridică ochii spre fața fioroasă care se întrezărea din umbra părului și observă că ochii ca niște gândaci se luminaseră de un zâmbet.

— Cân' te-am văzut io ultima oară erai numa' un bebeluș, spuse uriașul. Semeni mult cu tata tău, da' ochii îs ai maică-ti.

Unchiului Vernon îi scăpă un sunet ciudat din gât.

— Domnule, vă cer să părăsiți imediat această incintă, spuse el. Ați pătruns prin efracție într-o proprietate privată.

— Mai tacă-ți fleanca, Dursley, mălai mare ce ești, spuse uriașul.

Întinse o mână peste spătarul canapelei, smulse arma din mâinile unchiului Vernon, o înnodă de parcă ar fi fost făcută din cauciuc și o azvârli într-un colț al încăperii.

Ouă de Dragon

Din „Creșterea Dragonilor. Pentru Plăcere și Câștig“

Coarne-n Coadă Unguresc

Piept-de-Fier Ucrainean

Opalescent de la Antipozi

Bot-Turtit Suedez

Negru din Hebride

Vipercolțat Peruvian

Minge de Foc de China

Cornolung Românesc

Norvegian cu Creastă

Verde Pitic de Țara Galilor